

Η Χαραυγή

Σεπτέμβριος – Οκτώβριος 2021

ΕΤΟΣ 87 ον Αριθμός έκδοσης 5

PUBLISHED BY:

Dawn Bible Students Association
U.S.A

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα.
Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε
άμεσα για τυχόν αλλαγή της διεύθυνσής
σας. Εσωκλείεται ένα έντυπο συνδρομής
του περιοδικού και παρακαλείστε να το
αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα σας
διεύθυνση.

Περιεχόμενα του
παρόντος τεύχους

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

«Θα συμβεί» 2

Διεθνείς Βιβλικές Σπουδές

Το άσμα του Μωυσή 17

Η Κιβωτός μεταφέρθηκε στην
Ιερουσαλήμ 20

Ο Ιησούς Θεραπείει τον Τυφλό
Βαρτιμαίο 23

Πολλοί πιστεύουν στην
Πεντηκοστή 26

The Dawn - Greek Edition

SEPT / OCT 2021

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

GRECIA: www.dawnbible.com

Printed in USA

«Θα συμβεί»

"Και κατά τις έσχατες ημέρες το βουνό του οίκου του Κυρίου θα στηριχθεί επάνω στην κορυφή των βουνών, και θα υψωθεί πιο πάνω από τους λόφους και λαοί θα συρρέουν σ' αυτό." - Μιχαίας 4: 1

Σε αυτήν την εμπνευσμένη προφητεία του Λόγου του Θεού, μας δίνεται μια προεπισκόπηση για τα επερχόμενα γεγονότα που μας διαβεβαιώνει ότι οι λαοί της γης δεν πρέπει να μαστίζονται πάντα από τον φόβο, τους πολέμους, τις αναταραχές, τους διχασμούς και τη σύγχυση. Στο τέταρτο εδάφιο αυτής της προφητείας, μας λένε ότι «και δεν θα υπάρχει κάποιος που να εκφοβίζει». Στο ίδιο εδάφιο υπάρχει η διαβεβαίωση ότι αυτή η πιο φωτεινή και καλύτερη μέρα θα συμβεί πράγματι, γιατί, όπως δηλώνει ο προφήτης, «το στόμα του Κυρίου των δυνάμεων το είπε».

Έχει γίνει ολοένα και πιο σαφές ότι η ανθρώπινη σοφία δεν είναι σε θέση να βρει λύση για τα πολλά σύνθετα και ταλαιπωρημένα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα έθνη. Κάθε προσπάθεια που γίνεται από τον κόσμο για να απελευθερωθεί από την κινούμενη άμμο της απελπισίας αφήνει τους ανθρώπους και τα έθνη να βυθίζονται βαθύτερα στο βούρκο της σύγχυσης και της απελπισίας. Οι περισσότεροι στον κόσμο θέλουν ειρήνη και ασφάλεια και τις αναζητούν πυρετωδώς, αλλά μέχρι στιγμής όλες οι προσπάθειες για την επίτευξη αυτών των

στόχων της ανθρώπινης ευτυχίας υπολείφθηκαν πολύ του επιθυμητού αποτελέσματος του ανθρώπου.

Λόγω της συνεχούς αποτυχίας των εθνών να βρουν λειτουργικές φόρμουλες για την επίλυση των πολλών προβλημάτων τους, οι άνθρωποι ανησυχούν όλο και περισσότερο για αυτόν τον τρομερό κατακλυσμό γεγονότων που θα μπορούσε να προκύψει. Πάρτε, για παράδειγμα, το φόβο για τον πόλεμο και τις δυνατότητές του για θάνατο και καταστροφή. Παρά τον φόβο αυτό, μεγάλο μέρος της ανθρώπινης σοφίας επιμένει ότι ο μόνος τρόπος για να αποτραπεί το πιθανό ολοκαύτωμα των σύγχρονων πολέμων είναι να συνεχιστεί η παραγωγή περισσότερων και καλύτερων εξοπλισμών. Αυτό, φυσικά, αυξάνει μόνο την πιθανή φρίκη κάθε πολέμου που μπορεί να ξεσπάσει.

Τέτοιες προετοιμασίες προσφέρουν μια μικρή ελπίδα ασφάλειας, αλλά το παράδειγμα της ιστορίας είναι ότι ο πόλεμος εμποδίζεται σπάνια με την καλύτερη προετοιμασία γι' αυτόν. Ωστόσο, οι ηγέτες του κόσμου δεν έχουν άλλη γνώση για να τους καθοδηγήσουν από την ατελή ανθρώπινη σοφία, οπότε, ενώ ελπίζουν για τα καλύτερα, προετοιμάζονται για τα χειρότερα. Ωστόσο, τα λόγια του προφήτη μας διαβεβαιώνουν ότι αυτό δεν θα συμβαίνει πάντα, ότι έρχεται η στιγμή που, αναγνωρίζοντας τη δική τους αποτυχία, τα έθνη θα πουν: «Ελάτε, και ας ανέβουμε στο βουνό τού Κυρίου, και στον οίκο τού Θεού... και θα μας διδάξει τούς δρόμους του, και θα περπατήσουμε στα μονοπάτια του.» —Μιχ. 4: 2

Το εναρκτήριο μας κείμενο ενημερώνει ότι πρόκειται να είναι μία από τις εξελίξεις των «τελευταίων ημερών». Πολλοί έχουν παρεξηγήσει το νόημα της προφητικής έκφρασης «έσχατες ημέρες», υποθέτοντας ότι είναι συνώνυμο του «ημέρα της Αποκάλυψης». Ήταν

λανθασμένη ερμηνεία για να υποδηλώσει τις τελευταίες ημέρες για το χρόνο και την αρχή μιας επίφοβης αιωνιότητας μαρτυριών για το μεγαλύτερο μέρος της ανθρώπινης φυλής. Μαζί με αυτό υπήρξε η σκέψη ότι οι «τελευταίες ημέρες» νοούνται η καταστροφή της γης και το τέλος κάθε ανθρώπινης εμπειρίας και ζωής στον πλανήτη.

Ωστόσο, αυτή η άποψη είναι λανθασμένη. Οι «τελευταίες ημέρες» είναι πράγματι συνώνυμες με το προφητικό «τέλος του κόσμου», αλλά το «τέλος του κόσμου» δεν σημαίνει, όπως πολλοί υποθέτουν, την καταστροφή της γης, ούτε το τέλος της ανθρώπινης εμπειρίας. Η Αγία Γραφή μας διαβεβαιώνει ότι «η γη παραμένει στον αιώνα.» (Εκκλ. 1: 4) Στο Ησαΐας 45:18 πληροφορούμαστε ότι ο Θεός δημιούργησε τη γη, ότι «αυτός δημιούργησε τους ουρανούς· αυτός ο Θεός που έπλασε τη γη και την έφτιαξε· ο οποίος τη στερέωσε, την έκτισε όχι μάταια, αλλά την έπλασε για να κατοικείται».

Αυτό συμφωνεί απόλυτα με την περιγραφή της Γένεσης για τη δημιουργία, όπου διαβάζουμε ότι όταν ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο, του έδωσε εντολή να πολλαπλασιαστεί και να γεμίσει τη γη και να την υποτάξει. (Γεν. 1:28) Είναι αλήθεια ότι ο άνθρωπος αμάρτησε και έχασε το δικαίωμά του να ζει στη γη για πάντα, αλλά η Αγία Γραφή αποκαλύπτει ότι μέσω του σχεδίου λύτρωσης του Θεού που πέτυχε ο Χριστός, θα καταργηθεί η θανατική ποινή κατά του ανθρώπινου γένους, έτσι ώστε όλοι όσοι επιθυμούν να αποκατασταθούν στη ζωή και την υγεία και να απολαύσουν τις ευλογίες ενός επίγειου παραδείσου για πάντα.

Ο Απόστολος Πέτρος περιγράφει αυτό το έργο αποκατάστασης ως «αποκατάσταση» και μας πληροφορεί ότι στη θεϊκή διάταξη, το έργο της αποκατάστασης

ακολουθεί τη δεύτερη έλευση του Χριστού. (Πράξεις 3: 20, 21) Αυτός είναι ο απώτερος στόχος της επιστροφής του Χριστού και είναι προφανές ότι αυτό το μεγάλο χαρακτηριστικό του σχεδίου του Θεού για ανθρώπινη αποκατάσταση στη ζωή στη γη δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί εάν, κατά την επιστροφή του, καταστραφεί η γη.

Ωστόσο, είναι αλήθεια ότι το προφητικό «τέλος του κόσμου» συνδέεται με τη δεύτερη έλευση του Ιησού, αλλά οι προφητείες που σχετίζονται με αυτό αναφέρονται στο τέλος της κοινωνικής τάξης και όχι στην καταστροφή της γης κυριολεκτικά. Η ελληνική λέξη που χρησιμοποιείται ως επί το πλείστον σε αυτές τις προφητείες είναι *κοσμός*, που σημαίνει, τάξη ή διάταξη, όχι τον ίδιο τον πλανήτη. Είναι αυτή η λέξη που χρησιμοποίησε ο Απόστολος Ιωάννης όταν έγραψε προς τους Χριστιανούς, λέγοντας «Μην αγαπάτε τον κόσμο [τον *Κόσμο*], ούτε αυτά που υπάρχουν μέσα στον κόσμο [*Κόσμος*]». - Α' Ιωάννης 2:15

Ο Ιησούς χρησιμοποίησε αυτή τη λέξη όταν στους μαθητές του είπε: «Εγώ σας διάλεξα από τον κόσμο [*κόσμος*]». (Ιωάννης 15:19) Είναι αυτή η «παγκόσμια τάξη» την οποία οι Χριστιανοί δεν πρέπει να αγαπούν, από την οποία πρέπει να κρατούν αποστάσεις οι ίδιοι, και αυτό φτάνει στο τέλος της. Είναι μια εγωιστική, αμαρτωλή παγκόσμια τάξη. Χαρακτηρίζεται από απληστία, δωροδοκία και καταπίεση, από το έγκλημα, πόλεμο, πόνο, θάνατο και από όλα τα κακά πράγματα που οι σωστοί άντρες και γυναίκες περιφρονούν και μισούν. Το να φτάσουμε στο τέλος ενός τέτοιου κόσμου ή διατάξεως, αντί να σημαίνει «την ημέρα Κρίσεως» για το ανθρώπινο γένος, θα αποδειχθεί μια μεγάλη αιώνια ευλογία για όλη την ανθρωπότητα.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Όταν κατανοηθούν σωστά, οι «τελευταίες ημέρες» του κειμένου μας θεωρούνται ότι είναι μια περίοδος στην ανθρώπινη εμπειρία κατά την οποία ο τωρινός «κόσμος» τελειώνει και στη θέση του εδραϊώνεται μια νέα τάξη υπό τη κυριαρχία του Χριστού. Ο Ιησούς αναφέρεται στον Σατανά ως «άρχοντα του κόσμου τούτου» που έρχεται στο τέλος του, και ο Παύλος αναφέρεται στο Διάβολο ως «θεό» του. (Ιωάννης 14:30· Β' Κορ. 4: 4) Συνεπώς, η καταστροφή αυτού του κόσμου σημαίνει το τέλος της κυριαρχίας του Σατανά και της αυτοκρατορίας του κακού.

Ο καιρός κατά τον οποίο τελειώνει αυτός ο «παρών πονηρός αιώνας» περιγράφεται επίσης προφητικά ως «ημέρα του Κυρίου». (Γαλ 1: 4· Α' Θεσσαλονικείς 5: 2) Είναι η περίοδος κατά την οποία ο Θεός δεν αποφεύγει πια από το να παρεμβαίνει στις ανθρώπινες υποθέσεις, αλλά ασκεί την εξουσία του, μέσω του Ιησού Χριστού, του Υιού του, πάνω από αυτόν τον ελεγχόμενο-από-τον-Σατανά κόσμο, προκειμένου να φέρει στο τέλος του. Ο Απόστολος Παύλος αναφέρεται σε αυτήν την «ημέρα του Κυρίου», λέγοντας ότι θα ερχόταν «ως κλέφτης τη νύχτα» και ότι ο λαός του Θεού θα μπορούσε να την αναγνωρίσει από το γεγονός ότι θα υπήρχε κραυγή για «ειρήνη και ασφάλεια», ακολουθούμενη από «αιφνίδιο όλεθρο», ο οποίος θα ερχόταν επάνω τους «όπως οι πόνοι της γέννας στην έγκυο γυναίκα». - Α' Θεσ. 5: 2, 3

Στον Ησαΐα 42: 13,14, η σχέση του Ιεχωβά με τα γεγονότα αυτής της ημέρας της καταστροφής περιγράφεται με τα εξής λόγια: «Ο Κύριος θα βγει ως ισχυρός· θα διεγείρει ζήλο ως πολεμιστής· θα φωνάξει, μάλιστα θα βρυχήσει, θα υπερिσχύσει ενάντια στους

πολεμίους του. Ο Θεός μιλάει μέσα από τις κρίσεις. Από πολύ καιρό σιώπησα· θα μείνω ήσυχος; Θα κρατήσω τον εαυτό μου; Τώρα θα φωνάξω, σαν αυτή που γεννάει· θα καταστρέψω και θα καταπιώ μαζί.»

Σε αυτήν την προφητεία, όπως και στην πρόβλεψη του Παύλου για τα γεγονότα της «ημέρας του Κυρίου», η προειδοποιημένη καταστροφή περιγράφεται ως ερχόμενη ως «πόνου» κατά τον τοκετό, υποδεικνύοντας ότι ενώ η πρώτη κρίση πόνου θα ερχόταν ξαφνικά και απροσδόκητα στα έθνη, η παγκόσμια ή κοινωνική τάξη δεν θα καταστρεφόταν εντελώς από ένα σύντομο και συντριπτικό χτύπημα. Το πρότυπο της καταστροφής, μάλλον, επρόκειτο να είναι μια σειρά από σπασμούς, που αυξάνονταν σε ένταση, όπως στον τοκετό, με όλο και μικρότερες περιόδους εξυπηρέτησης μεταξύ.

Υπάρχουν πολλοί λόγοι για να πιστεύουμε ότι ο πρώτος από αυτούς τους σπασμούς καταστροφής ξεκίνησε την εποχή του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Εκτός από τον απολογισμό των νεκρών και της καταστροφής του, ήταν ένας πόλεμος που είχε ως αποτέλεσμα την ανατροπή πολλών κληρονομικών κυβερνητικών οίκων της Ευρώπης-κυβερνήσεων που αποτελούσαν το βασικό στήριγμα του λεγόμενου πολιτισμού για αιώνες. Λίγο περισσότερο από είκοσι χρόνια αργότερα, ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος μαινόταν για έξι χρόνια, με αποτέλεσμα μια άλλη έκταση παγκόσμιας καταστροφής και αφήνοντας τον πολιτισμό ακόμα πιο κοντά στο χείλος του χάους. Έκτοτε, πολλοί άλλοι πόλεμοι, μικροί και μεγάλοι, μαίνονταν σε όλη τη γη σχεδόν συνεχώς, χωρίς καμία χώρα να είναι απρόσβλητη από πιθανές καταστροφές και συμφορές.

Εν τω μεταξύ, όπως προείπε ο Παύλος, υπήρχε σχεδόν συνεχώς η κραυγή για «ειρήνη και ασφάλεια».

Πολλές κοινωνίες ειρήνης και μέτωπα ειρήνης δημιουργήθηκαν τα χρόνια ακριβώς πριν από την έναρξη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Το 1938, μόλις λίγους μήνες πριν από το ξέσπασμα του δεύτερου παγκόσμιου αγώνα, ο Neville Chamberlain (Νέβιλ Τσάμπερλεν), τότε πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας, επιστρέφοντας από το συνέδριο ειρήνης του Μονάχου της Γερμανίας, «κουνούσε» μια συνθήκη μπροστά από το πλήθος που τον καλωσόρισε και του είπε: «Πρόκειται για ειρήνη για την εποχή μας».

Ωστόσο, αυτό δεν είχε ως αποτέλεσμα την ειρήνη, ούτε απέκτησαν έκτοτε τα έθνη *-εκατέρωθεν των μεγάλων ιδεολογικών αγώνων στους οποίους αγωνίζονται για έλεγχο—* «ειρήνη για την εποχή μας». Το προφητικό μοτίβο αυτής της εποχής μεγάλης θλίψης θα συνεχιστεί έως ότου, στον τελικό σπασμό αυτής της παγκόσμιας τάξης, αποκαλυφθεί ο Κύριος στα έθνη και τα μάτια τους θα ανοίξουν για να δουν τη δόξα του.

«ΑΣ ANEBOYME»

Όταν ανοίξουν έτσι τα μάτια των εθνών για να αναγνωρίσουν το χέρι του Θεού στις υποθέσεις τους, εμποδίζοντάς τα να πραγματοποιήσουν τα εγωιστικά σχέδιά τους, θα αρχίσουν να κοιτούν προς αυτόν με ταπεινώση και εξάρτηση. Τότε, όπως δηλώνει ο προφήτης, θα πουν: «Ελάτε, και ας ανέβουμε στο βουνό τού Κυρίου, και στον οίκο τού Θεού... και θα μας διδάξει τούς δρόμους του, και θα περπατήσουμε στα μονοπάτια του». —Μικ. 4: 2

Το «βουνό» του Κυρίου είναι συμβολικό της βασιλείας της δικαιοσύνης του. Οι προφητείες είχαν αρχικά απευθυνθεί στο εβραϊκό έθνος και ο λαός είχαν συνηθίσει να σκέφτονται ότι ο έλεγχος του Θεού που βρισκόταν

ανάμεσά τους ήταν σαν να βρίσκεται σε ένα βουνό, το Όρος Σιών στην Ιερουσαλήμ. (Ησα. 8:18· 18: 7) Από το όρος Σιών ο Θεός κυβερνούσε το αρχαίο έθνος του Ισραήλ μέσω των διαφόρων βασιλιάδων τους, για τους οποίους είναι γεγραμμένο ότι κάθονταν στον «θρόνο του Κυρίου». - Α' Χρον. 29:23

Το κείμενό μας μιλά για το «βουνό», ή τη βασιλεία, του «οίκου» του Κυρίου. Αυτή είναι η γλώσσα που πρέπει να κατανοήσουν εύκολα όσοι γνωρίζουν την ιστορία. Αρχής γενομένης από πολύ νωρίς στην αρχαιότητα, τα έθνη και οι αυτοκρατορίες του παλιού κόσμου διοικούνταν από κυβερνώντες «οίκους». Αυτές ήταν «βασιλικές οικογένειες», στις οποίες το δικαίωμα διακυβέρνησης μεταβιβαζόταν από τη μια γενιά στην άλλη.

Ο Θεός χρησιμοποιεί τον όρο «οίκος» σε σχέση με τη βασιλεία που υποσχέθηκε να δημιουργήσει επειδή αυτή η βασιλεία θα διοικείται επίσης από μια βασιλική, ή κυρίαρχη, οικογένεια. Θα είναι δική του οικογένεια ή γιοι, εκ των οποίων αρχηγός είναι ο Ιησούς, ο «Βασιλεύς των βασιλέων, και Κύριος των κυρίων». (Αποκ. 17:14· 19:16) Ο Ιησούς θα έχει συνδέσει μαζί του εκείνους που ακολούθησαν πιστά τα βήματά του κατά τη σημερινή εποχή.

Η ευκαιρία να γίνουμε συγκληρονόμοι και συγκυβερνώντες με τον Ιησού στη βασιλεία του προσφέρθηκε για πρώτη φορά στο εβραϊκό έθνος. Αυτό ήταν την εποχή της επίγειας διακονίας του. Σχετικά με αυτό διαβάζουμε ότι ο Ιησούς «ήρθε στους δικούς του, και οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν. Όσοι όμως τον δέχτηκαν, τους έδωσε την εξουσία [το δικαίωμα ή το προνόμιο] να γίνουν γιοι του Θεού». (Ιωάννης 1: 11,12) Ωστόσο, δεν ήταν αρκετοί από το εβραϊκό έθνος που τον δέχτηκαν και ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά του για υιοθεσία, έτσι ο

Κύριος στράφηκε στους Εθνικούς για να αναζητήσει το υπόλοιπο από εκείνους που επρόκειτο να συγκροτήσουν αυτόν τον κυβερνητικό οίκο γιων. — Πράξεις 15:14

Αυτοί οι πιστοί του Ιησού, τόσο από Εβραίους όσο και από Εθνικούς, πληρούν τις προϋποθέσεις να είναι μέλη του κυβερνητικού οίκου των γιων του Θεού με βάση την πιστότητά (ή πίστη) τους να θυσιάζονται και να υποφέρουν μαζί με τον Ιησού. Ο Απόστολος Παύλος, αντιμέτωπος με το θάνατο σε μια ρωμαϊκή φυλακή, έγραψε προς τον Τιμόθεο και είπε: «Πιστός είναι ο λόγος· επειδή, αν πεθάναμε μαζί του, θα ζήσουμε και μαζί του· αν υπομένουμε, θα βασιλεύσουμε και μαζί του.» —Β' Τιμ. 2: 11,12

Στους Ρωμαίους 8: 16,17 διαβάζουμε. «Το ίδιο το Πνεύμα δίνει μαρτυρία, μαζί με το πνεύμα μας, ότι είμαστε παιδιά τού Θεού. Και αν είμαστε παιδιά, είμαστε και κληρονόμοι· κληρονόμοι μεν του Θεού, συγκληρονόμοι δε του Χριστού· αν συμπάσχουμε, για να γίνουμε και συμμετοχοί της δόξας του.» Το έργο της σημερινής εποχής ήταν το κάλεσμα εκ του κόσμου, από το μήνυμα του Ευαγγελίου, για εκείνους που ήταν πρόθυμοι να ζήσουν μια ζωή θυσίας και υπηρεσίας, ακόμη και μέχρι θανάτου, σύμφωνα με το πρότυπο που έθεσε ο Ιησούς. Αυτός είναι ο λαός «υπερ του ονόματός του», που αναφέρεται στις Πράξεις 15:14.

Όταν το έργον αυτό ολοκληρωθεί, τότε θα έρθει η θέσπισις του «βουνού του οίκου του Κυρίου». Η ισχυρή δύναμις του Θεού μας διαβεβαιώνει για αυτό. Εκείνος άρχισε να λειτουργεί προς το σκοπό αυτό σχεδόν είκοσι αιώνες πριν ανασταίνοντας τον Ιησού από τους νεκρούς. Ήταν μέρος της θεϊκής διατάξεως ότι ο Ιησούς θα πρέπει να πεθάνει για την καταραμένη-από-την-αμαρτία ανθρώπινη φυλή, γιατί ήταν σχέδιο του Θεού η βασιλεία να

βασιλεύει πάνω σε μια ζωντανή φυλή και όχι σε μια φυλή που πεθαίνει. Έτσι, ο Ιησούς πέθανε για τους υπηρέτες του προκειμένου να έχουν την ευκαιρία να ζήσουν. (Ρωμ. 5: 18,19· Α' Κορ. 15: 21,22· Α' Τιμ. 2: 3-6) Όταν οι εχθροί του Ιησού τον δολοφόνησαν, μια από τις κατηγορίες εναντίον του ήταν ότι ισχυρίστηκε ότι ήταν βασιλιάς (Ιωάννης 18: 33-37· 19:12) Ο Σατανάς μπορεί να πιστευε ότι είχε θριαμβεύσει πάνω στο σχέδιο του Θεού για την εγκαθίδρυση μιας βασιλείας στα χέρια του Ιησού. Ωστόσο, ο Σατανάς απέτυχε για η θεϊκή δύναμις ανέστησε τον βασιλέα εκ των νεκρών!

Αυτό ήταν στην αρχή της σημερινής εποχής. Σε αυτό το τέλος της εποχής, η θεϊκή δύναμις επιτυγχάνει ένα άλλο δυνατό θαύμα στη δημιουργία μιας βασιλείας υπεσχεμένης προ πολλού. Εκείνοι που σε όλη την εποχή υπέφεραν και πέθαναν με τον Ιησού, επίσης ανασταίνονται από τους νεκρούς. Αυτό αναφέρεται στην Αγία Γραφή ως η «πρώτη ανάστασις», και ο σκοπός της είναι να ζήσουν και να βασιλεύσουν «μαζί με τον Χριστό 1.000 χρόνια». - Αποκ. 20: 4,6

Ο Ιησούς, μαζί με την εκκλησία του, ως ο κυβερνών «οίκος» του Θεού, θα είναι οι αόρατοι κυρίαρχοι της νέας παγκόσμιας τάξης. Κατά τη διάρκεια των προηγούμενων αιώνων, όπως εξήγησε ο Ιησούς, ο Σατανάς ήταν ο κυρίαρχος της παλιάς, αμαρτωλής τάξης που, στην πραγματικότητα, επενόησε και συγκέντρωσε. Ο ίδιος έχει ασκήσει τη δύναμή του μέσω ανθρώπινων πράξεων του ενός είδους και του άλλου, αλλά ο ίδιος ο Σατανάς ήταν αόρατος για τους ανθρώπους. Έτσι θα είναι και με τη βασιλεία του Χριστού. Ο Ιησούς και οι βασιλιάδες-συνεργάτες του θα είναι αόρατοι για τον κόσμο. Ωστόσο, θα ασκούν τη δίκαιη δύναμη και εξουσία τους μέσω

ανθρώπων εκπροσώπων, όπως ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ και οι προφήτες. - Λουκάς 13:28

Αυτές οι ανθρώπινες υπηρεσίες έχουν επίσης μορφωθεί, εκπαιδευτεί και πειθαρχήσει εκ των προτέρων. Είναι οι πιστοί υπηρέτες του Θεού που έζησαν και απέδειξαν την πίστη τους σε αυτόν πριν από την επίγεια διακονία του Ιησού. Ο Δίκαιος Άβελ ήταν ο πρώτος από αυτούς, και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ήταν ο τελευταίος. Ο Ιησούς είπε ότι εκείνοι «ανάμεσα σ' εκείνους που γεννήθηκαν από γυναίκες δεν σηκώθηκε μεγαλύτερος από τον Βαπτιστή Ιωάννη· όμως, ο μικρότερος στη βασιλεία των ουρανών είναι μεγαλύτερος απ' αυτόν». - Ματθ. 11:11

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής δεν θα σωθεί. Ο Ιησούς εννοούσε απλώς ότι δεν θα βρίσκεται στην πνευματική φάση της βασιλείας, που αναφέρεται στο προηγούμενο εδάφιο ως «βασιλεία των ουρανών». Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο οποίος πέθανε πριν από το θάνατο του Ιησού ως Λυτρωτή του ανθρώπου, ήταν ο τελευταίος από αυτούς που αναφέρονται στους Ψαλμούς 45:16, οι οποίοι θα γίνουν «άρχοντες σε όλη τη γη». Δεν θα είναι βασιλιάδες, αλλά, ως «άρχοντες», θα αντιπροσωπεύουν τον βασιλιά, τον Χριστό Ιησού και την εκκλησία του.

Κοντά στο τέλος της τρέχουσας περιόδου «μεγάλης θλίψης» όταν θεϊκή παρέμβαση εκδηλώνεται πάνω στη γη, αυτοί οι άρχοντες -«ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, και ο Ιακώβ, και όλες οι προφήτες»— θα πρέπει να αναστηθούν από τους νεκρούς για να ζήσουν εδώ στη γη. Θα γίνουν οι αναγνωρισμένοι ηγέτες και πολιτικοί άνδρες στη νέα παγκόσμια τάξη, υπό την καθοδήγηση της πνευματικής διακυβέρνησης του Χριστού. Αυτό αναφέρεται στον Λουκά 13:29, όπου πληροφορούμαστε ότι από όλα τα μέρη της γης -ανατολικά, δυτικά, βόρεια και

νότια— οι άνθρωποι θα αναγνωρίσουν τους αναστημένους αρχαίους άξιους ως εκπαιδευτές και οι οδηγούς τους στη «βασιλεία του Θεού».

Αυτοί οι ανθρωπίνου εκπρόσωποι της βασιλείας είναι εκείνοι που απέδειξαν τη πίστη τους στον Κύριο σε παρελθόντες αιώνες και θα αποτελείται κυρίως από το φυσικό σπέρμα του Αβραάμ. Ωστόσο, η σφαίρα επιρροής τους θα εξαπλωθεί γρήγορα μέχρι να “αγκαλιάσει” όλη τη γη. Όλοι οι άνθρωποι, ανεξάρτητα από εθνικότητα ή φόντο, θα έχουν την ίση ευκαιρία για να γίνουν μέρος της νέας παγκόσμιας τάξης και να συμμετάσχουν στις ευλογίες του. Πράγματι, όπως ο Ησαΐας 2:2 λέγει, «όλα έθνη θα συρρεύσουν» προς το βουνό του Κυρίου.

Όταν συμβεί αυτό, όλοι οι άνθρωποι και τα έθνη, αντί για τον πόλεμο, θα μάθουν τους τρόπους ειρήνης. Ένα πραγματικό πρόγραμμα αφοπλισμού θα τεθεί σε εφαρμογή, γιατί η υπόσχεση είναι ότι, συμβολικά μιλώντας, «θα σφυρηλατήσουν τις μάχαιρές τους για υνία, και τις λόγχες τους για δρεπάνια». (Μιχ. 4: 3) Πόσο σοφό είναι αυτό! Για αιώνες τα έθνη προσπάθησαν να εδραιώσουν την ειρήνη προετοιμαζόμενα για πόλεμο αλλά απέτυχαν. Οι νόμοι της βασιλείας δικαιοσύνης του Θεού θα ανατρέψουν αυτήν τη διαδικασία, γιατί τα όπλα του πολέμου θα καταστραφούν και οι άνθρωποι θα εκπαιδευτούν με τους τρόπους ειρήνης.

Η οικονομία των εθνών τότε δεν θα είναι πλέον προσανατολισμένη προς την ανάγκη συνεχούς προετοιμασίας για πόλεμο και συγκρούσεις. Η ειρήνη, καθολική και διαρκής, θα γίνει η κληρονομιά όλων των ανθρώπων και ταυτόχρονα θα είναι οικονομικά ασφαλείς. Η καθησυχαστική σκέψη μας δίνεται με τον συμβολισμό του να ζούμε κάτω από ένα αμπέλι και μια συκιά, και η υπόσχεση είναι ότι «κάθε άνθρωπος» θα κατοικεί «κάτω

από το αμπέλι του και κάτω από τη συκιά του και κανένας δεν θα τους εκφοβίζει». - εδάφ. 4

Σήμερα, η κοντόφθαλμη ανθρώπινη σοφία και εγωισμός έφεραν τον κόσμο σε μια κατάσταση χάους και φόβου. Οι άνθρωποι φοβούνται τον πόλεμο μαζί με τις φρικτές συνέπειές του, αλλά φοβούνται επίσης τις οικονομικές αβεβαιότητες οι οποίες περιβάλλουν συνεχώς τον κόσμο. Η ανεργία, η κατάθλιψη και η οικονομική δυσπραγία είναι μια συνεχής ανησυχία για πολλούς. Ωστόσο, ευχαριστούμε τον Θεό, ούτε αυτό θα μαστίζει την ανθρωπότητα όταν, στο «βουνό του Κυρίου», οι άνθρωποι όχι μόνο θα σφυρηλατήσουν τις μάχαιρές τους για υνία, αλλά ζουν και με οικονομική ασφάλεια, ο καθένας κάτω από τη δική του «άμπελο» και «συκιά».”

Εκτός από την ειρήνη και την οικονομική ασφάλεια, ευλογίες υγείας και ζωής θα είναι διαθέσιμες στο βουνό του Κυρίου. Η υπόσχεση είναι ότι σε αυτή τη βασιλεία, ο Θεός θα «καταπιεί τον θάνατο με τη νίκη» και θα «σκουπίσει τα δάκρυα» από όλα τα πρόσωπα. (Ησα. 25: 6-9) Αυτή είναι η σκέψη που υπονοεί ο Απόστολος Παύλος όταν έγραψε ότι ο Χριστός πρέπει να βασιλέψει, μέχρι να βάλει όλους τους εχθρούς κάτω από τα πόδια του, και ότι ο «τελευταίος εχθρός που θα καταστραφεί είναι ο θάνατος». —Α' Κορ. 15: 25,26

Αυτή η υπόσχεση ζωής δεν περιορίζεται σε εκείνους που θα περάσουν από τον σημερινό καιρό θλίψεως και ταλαιπωρίας και θα είναι ζωντανόι όταν η θεϊκή βασιλεία αναλάβει τον έλεγχο των υποθέσεων της γης. Η Αγία Γραφή μας διαβεβαιώνει ότι όλοι οι νεκροί πρέπει να αναστηθούν, ότι μπορούν επίσης να έχουν την ευκαιρία να απολαύσουν τις ευλογίες αυτής της βασιλείας. Σε ένα από τα όμορφα κεφάλαια της βασιλείας της Αγίας Γραφής, ο Απόστολος Ιωάννης μας λέει ότι ο «θάνατος»

και η «κόλαση» θα παραδώσουν τους νεκρούς που βρίσκονται μέσα τους. - Αποκ. 20:13

Στην Αποκάλυψη 1:18 ο Ιησούς μας λέει ότι έχει τα «κλειδιά» της κόλασης. Σε αυτό το εδάφιο, η λέξη «κόλαση» στο αρχαίο κείμενο είναι Άδης, που σημαίνει «αόρατος». Η κόλασις -ή ο Άδης— είναι η κατάσταση του θανάτου, όχι ένα φυσικό μέρος. Η Αγία Γραφή την περιγράφει με αυτόν τον τρόπο: «Δεν υπάρχει πράξη ούτε λογισμός ούτε γνώση ούτε σοφία, στον άδη όπου πηγαίνεις.» (Εκκλ. 9:10) Η μαρτυρία της Αγίας Γραφής μας διαβεβαιώνει ότι ο Ιησούς θα χρησιμοποιήσει τα «κλειδιά της κόλασης» για να ξεκλειδώσει τη κατάσταση θανάτου και να ελευθερώσει της κρατούμενους. Έχοντας ξυπνήσει από τον ύπνο του θανάτου, θα τους δοθεί η ίδια ευκαιρία να υπακούσουν στους νόμους της βασιλείας με εκείνους που ζουν την παρούσα θλίψη στη βασιλεία. Εκείνοι που, αποδεχόμενοι την παροχή ζωής που τους έγινε μέσω του Χριστού, και υπακούουν στους νόμους της βασιλείας που διαχειρίζονται οι «άρχοντες σε όλη τη γη», θα ζήσουν για πάντα. - Αποκάλυψη 21: 3-7

Το ένδοξον έργον της βασιλείας δεν θα επιτευχθεί σε λίγες ημέρες, ή ακόμη και σε λίγα χρόνια, αλλά θα απαιτήσει χίλια χρόνια, δείχνουν οι Γραφές. Όπως σημειώθηκε προηγουμένως, αυτή η περίοδος περιγράφεται από τον Απόστολο Πέτρο ως «χρόνοι αποκατάστασης όλων των πραγμάτων», που, όπως αποκαλύπτει, ακολουθεί την επιστροφή του Χριστού. Στην προφητεία του Πέτρου αναφέρεται στον Ιησού ως «εκείνον τον προφήτη» που υποσχέθηκε ο Μωυσής, και λέει ότι στους «καιρούς της αποκατάστασης», έχοντας τότε πλήρως εκπαιδευτεί με τους νόμους του Θεού, όλοι θα πρέπει να υπακούσουν από καρδιά αγάπης και αφοσίωσης, τις θείες προσταγές, που

συνοψίζονται με την αγάπη — Πράξεις 3: 20 -23· Β' Pet. 3: 8

Έτσι, με το έργο της βασιλείας, το «βουνό του οίκου του Κυρίου», πλήρως ολοκληρωμένο, το ανθρώπινο γένος θα επανέλθει στο σπίτι και την κυριαρχία που χάθηκε εξαιτίας της αμαρτίας. Αυτή θα είναι η πλήρης απάντηση στην προσευχή του Χριστιανού: «Ελθέτω η βασιλεία σου. Γενηθήτω το θέλημά σου ως εν ουρανών και επί της γης». (Ματθ. 6:10) Είναι αυτό που, σύμφωνα με τον βέβαιο Λόγο του Θεού, θα «πραγματοποιηθεί σύντομα»!

Το άσμα του Μωυσή

Εδάφια κλειδιά: «Ποιος είναι, Κύριε, όμοιός σου, ανάμεσα στους θεούς; Ποιος είναι όμοιός σου, ένδοξος σε αγιότητα, θαυμαστός σε ύμνους, που ενεργεί τεράστια;» - Έξοδος 15:11

Επιλεγμένα εδάφια: Έξοδος 15:11 - 21

Ο τόνος των ύμνων του Μωυσή στον Ιεχωβά δείχνει σωστά τη χαρά και τον χαρούμενο ενθουσιασμό. Είχε μια μακρά αντιπαράθεση με τον Φαραώ, συχνά γεμάτη σκληρές διαμάχες και αλαζονικούς απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς από την πλευρά του Αιγύπτιου ηγεμόνα. Βαθμιαία, η σοβαρότητα των μολυσματικών πληγών αυξήθηκε στον λαό της Αιγύπτου. Μπορεί να θρήνησε ο Μωυσής να ιδεί τα δεινά που έπρεπε να υπομείνει ο απλός λαός της Αιγύπτου λόγω της πορωμένης καρδιάς του ηγεμόνος του. Ο λαός της Αιγύπτου σε μεγάλη εκτίμηση τον Μωυσή, όπως και τα μέλη της αυλής του Φαραώ (Έξοδ. 11: 3) Για το λόγο αυτό, πιστεύουμε ότι ο Μωυσής τους συμπονούσε στα δεινά τους.

Πόσο επώδυνο πρέπει να ήταν το πρωί μετά την τελευταία πληγή, η οποία έφερε θάνατο σε όλους τους πρωτότοκους της Αιγύπτου. Οι κραυγές του λαού πρέπει να πονούσαν τον Μωυσή. Τώρα, ωστόσο, τι

ανακούφιση και χαρά ήταν να απελευθερωθούν τελικά από την αιγυπτιακή δουλεία. Όπως ο Κύριος είχε προφητέψει στον Άβραμ αιώνες πριν, κατατροπώθηκε ο δυνάστης του Ισραήλ, απελευθερώθηκε ο λαός και ευλογήθηκαν με πολύτιμα δώρα από χρυσό, ασημί, κοσμήματα και ρούχα. (Γεν. 15:14· Έξοδος 12:35) Δεν είναι περίεργο που ο Μωυσής έψαλε το άσμα της απελευθέρωσης που αναφέρεται στο εδάφιο-κλειδί μας!

Ομοίως ψέλλνουμε τους ύμνους του μεγάλου Θεού μας για την ελευθερία του στη ζωή μας, μικρή και μεγάλη. Απελευθερωθήκαμε από τη δουλεία της αμαρτίας και μας δόθηκε η ένδοξη ιδιότητα των γιων του Θεού. Καλά κάνουμε να αφιερώνουμε χρόνο κάθε μέρα για να συλλογιστούμε την ελευθερία μας με το δυνατό του χέρι. Το έκανε κι ο Παύλος, γράφοντας: «Επειδή, δεν θέλουμε να αγνοείτε, αδελφοί, για τη θλίψη μας, που μας συνέβηκε στην Ασία, ότι στενοχωρηθήκαμε σε υπερβολικό βαθμό, περισσότερο από τη δύναμή μας, ώστε απελπιστήκαμε και από το να ζούμε. Αλλά, εμείς οι ίδιοι πήραμε μέσα μας την απόφαση του θανάτου, για να μη έχουμε την πεποίθηση στον εαυτό μας, αλλά στον Θεό, που ανασταίνει τούς νεκρούς· ο οποίος μάς ελευθέρωσε από έναν τέτοιο μεγάλο θάνατο, και ελευθερώνει· στον οποίο ελπίζουμε ότι και ξανά θα ελευθερώσει.» —Β' Κορ. 1: 8-10

Ο Κύριος μας Ιησούς μας δίδαξε ότι πρέπει να προσευχόμαστε για απελευθέρωση. «Και μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού.» (Ματθαίος 6:13) Αν πρέπει να προσευχηθούμε για αυτό, τότε σίγουρα πρέπει να το περιμένουμε. Ας σκεφτόμαστε καθημερινά τις πολλές φορές που ο Θεός μας ελευθέρωσε από το κακό, τη

βλάβη ή την αμαρτία. Ευχαριστώ τον Θεό που μας δίνει τη νίκη—την τελική μας απελευθέρωση. — Α΄ Κορ. 15:57

Όταν κερδίσουμε την τελική μας νίκη, τότε θα ψάλουμε κι εμείς όπως έκανε ο Μωυσής. Θα δοξολογήσουμε τον Θεό που μας ελευθέρωσε, όπως προφητεύτηκε στην Αποκάλυψη. «Και είδα σαν μία γυάλινη θάλασσα αναμιγμένη με φωτιά· και εκείνους που νίκησαν ενάντια στο θηρίο και ενάντια στην εικόνα του, και ενάντια στο χάραγμά του, και ενάντια στον αριθμό τού ονόματός του, να στέκονται επάνω στη γυάλινη θάλασσα, έχοντας κιθάρες τού Θεού· και έψαλλαν την ωδή τού Μωυσή, του δούλου τού Θεού, και την ωδή τού Αρνίου, λέγοντας: Μεγάλα και θαυμαστά τα έργα σου, Κύριε, Θεέ, Παντοκράτορα· δίκαιοι και αληθινοί οι δρόμοι σου, βασιλιά των αγίων. Ποιος δεν θα σε φοβηθεί, Κύριε, και δεν θα δοξάσει το όνομά σου; Επειδή, είσαι ο μόνος όσιος.» —Αποκαλ. 15: 2-4

Η Αποκαλυπτής καταλήγει εδάφιο 4 λέγοντας ότι τότε «όλα τα έθνη θάρθουν και θα προσκυνήσουν» ενώπιον του Θεού. Ίσως θα συγκινηθούν, εν μέρει, κι αυτοί, από την γλυκιά μελωδία του άσματος του Μωυσή και του Αμού. Σίγουρα θα τραβηχτούν από το υπέροχο μήνυμα της απελευθέρωσης.

Η Κιβωτός μεταφέρθηκε στην Ιερουσαλήμ

Εδάφιο κλειδί: «Και έφεραν την κιβωτό του Κυρίου, και την έβαλαν στον τόπο της, στο μέσον τής σκηνης, που ο Δαβίδ είχε στήσει γι' αυτήν· και ο Δαβίδ πρόσφερε ολοκαυτώματα και ειρηνικές προσφορές μπροστά στον Κύριο.» - Β Σαμουήλ 6:17

Επιλεγμένα εδάφια: Β' Σαμουήλ 6: 1-19

Το εδάφιο-κλειδί μας γιορτάζει την επιτυχημένη εγκατάσταση της Κιβωτού της Διαθήκης από τον Βασιλιά Δαβίδ εντός των ορίων της Ιερουσαλήμ. Ο διώκτης του, ο βασιλιάς Σαούλ, είχε πεθάνει στη μάχη εναντίον των Φιλισταίων πέφτοντας πάνω στο ίδιο του το σπαθί. Η είδηση του θανάτου του δεν άρεσε στον Ντέιβιντ (ή Δαβίδ), αλλά μάλλον του προκάλεσε βαθιά. Ωστόσο, ο Δαβίδ ήταν πλέον ο μοναδικός εκλεκτός του Κυρίου. Ως εκ τούτου, ο λαός της φυλής του Ιούδα τον έχρισαν αρχικά ως βασιλιά τους, και αυτός καθιέρωσε την κυριαρχία του στη Χεβρώνα. Λίγο αργότερα, η εύνοια του Κυρίου προς τον Δαβίδ μαρτυρήθηκε περαιτέρω από τις υπόλοιπες φυλές του Ισραήλ που τον κήρυξαν βασιλιά τους.

Ο Δαβίδ ήταν ηγέτης μεγάλης ακεραιότητας και άνθρωπος σύμφωνα με την καρδιά του Θεού. (Α' Σαμ.

13:14) Οδήγησε το Ισραήλ στις στρατιωτικές νίκες τους και τον ευλόγησε ο Ιεχωβάς με πλούτο. Ο Θεός του έδωσε τη νίκη στη μάχη ακόμη και επί των Ιεβουσαιών στο φημισμένα απόρθητο φρούριό τους στο όρος Σιών, την Ιερουσαλήμ, την Πόλη του Δαβίδ. — Β' Σαμ. 5: 5-10

Το αποκορύφωμα των επιτευγμάτων του Δαβίδ θα είναι πλέον να φέρουν την Κιβωτό της Διαθήκης στην πόλη της Ιερουσαλήμ. Έγιναν μεγάλες προετοιμασίες. Τριάντα χιλιάδες άντρες σύμμαχοι του Δαβίδ θα πορευτούν στη μεγάλη πομπή. Μια νέα άμαξα που τραβούσαν βόδια, κατασκευάστηκε για να μεταφέρει την Κιβωτό στο νέο της σπίτι. Πλήθος μουσικών με κάθε είδους όργανα όπως λύρες, άρπες, ντέφι, καστάνια και κύμβαλα συνόδευσαν το θέαμα. Ήταν σίγουρα μια συναρπαστική στιγμή για τον νέο βασιλιά, αλλά διαταράχθηκε γρήγορα. Τα βόδια σκόνταψαν και η Κιβωτός παραπάτησε. Ο Ούζα άπλωσε το χέρι του για να το σταθεροποιήσει και ο Θεός, εν τω θυμώ του, τον σκότωσε. Η χαρούμενη γιορτή τελείωσε απότομα και ο Δαβίδ εξοργίστηκε με τον Κύριο, ίσως ντροπιάστηκε που η στιγμή της δόξας του τελείωσε άδοξα από τον Θεό. — Β' Σαμ. 6: 1-9

Η Κιβωτός μεταφέρθηκε γρήγορα στο σπίτι του Οβιδεδώμ. Τα άμεσα σχέδια του Δαβίδ ματαιώθηκαν, αλλά ο Θεός δεν είχε τελειώσει ακόμη μαζί του. Δεν δυσαρέστησε τον Κύριο ότι ο Δαβίδ ήθελε να φέρει την Κιβωτό στην Ιερουσαλήμ, αλλά ήταν δυσαρεστημένος με τον τρόπο που έγινε. Έγινε φανερό για τον Δαβίδ ότι η Κιβωτός δεν πρέπει να μεταφέρεται από ζώα, αλλά από ανθρώπους εξουσιοδοτημένους από τον Θεό να το κάνουν—όχι με άμαξα, αλλά στους ώμους τους. Το ότι

ήταν η κατάλληλη στιγμή για να φέρουν την Κιβωτό μαρτυρήθηκε από τις θαυμαστές ευλογίες που «έβρεχαν» στο σπίτι του Οβιδεδώμ. Δεν μας λένε ποιες ήταν οι ευλογίες, μόνο που ήταν τόσο εμφανείς που δεν μπορούσαν να αγνοηθούν. Κατά τη διάρκεια των τριών μηνών που η Κιβωτός παρέμεινε εκεί, η οικογένεια και ο οίκος του Οβιδεδώμ έλαβαν εκδηλώσεις της μεγάλης εύνοιας του Θεού. — εδάφ. 10-12

Αυτοί οι τρεις μήνες έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τα περισσότερα από εβδομήντα χρόνια που διέμενε η Κιβωτός στο σπίτι του Αβιναδάμπ. Δεν υπάρχει καμία καταγραφή της ευλογίας του Abinadab (Αβιναδάμπ) και του οίκου του από την παρουσία της Κιβωτού. Το μάθημα για εμάς είναι ότι μπορούμε να έχουμε την αλήθεια και το πνεύμα του Θεού, αλλά αν δεν τον ενθρονίσουμε σωστά στην καρδιά μας, αναλαμβάνοντας το βάρος και το προνόμιο της υπηρεσίας προς αυτόν, μπορεί να εμποδίσουμε τις ευλογίες του για εμάς. Ας θέσουμε σταθερά την παρουσία του Θεού στη μέση της καρδιάς μας.

Μάθημα Τρία

Ο Ιησούς Θεραπεύει τον Τυφλό Βαρτιμαίο

Εδάφιο κλειδί: «Και ο Ιησούς, αποκρινόμενος, λέει σ' αυτόν: Τι θέλεις να σου κάνω; Και ο τυφλός τού είπε: Ραββουνί, να ανακτήσω την όρασή μου.» - Μάρκος 10:51

Επιλεγμένα εδάφια: Μάρκος 10: 46-52

Τα θαύματα του Κυρίου μας Ιησού μας εμπνέουν δέος, θαυμασμό και ελπίδα και ήταν συχνά ένα στάδιο για τη διδασκαλία ενός βαθύτερου αλληγορικού μαθήματος. Η αποκατάσταση της όρασης του τυφλού Βαρτιμαίου ήταν μια τέτοια περίπτωση. Σύμφωνα με τα ελληνικά λεξικά, το όνομα Βαρτιμαίος σημαίνει «γιος του μολυσμένου ή ακάθαρτου». Μεταφέροντας το μάθημα σε υψηλότερο επίπεδο, εμείς, ως απόγονοι του πατέρα Αδάμ, είμαστε όλοι μολυσμένοι από την αμαρτία. Ο ψαλμωδός δήλωσε: «Ίδού, γεννήθηκα στην ανομία και στην αμαρτία με συνέλαβε η μητέρα μου.» — Ψαλμ. 51: 5

Ο Ιησούς ήρθε να είναι ο Σωτήρας μας, και να μας σώσει από την κατεστραμένη μας κατάσταση. Στην παρούσα εποχή, χορηγείται απλόχερα στους μαθητές του μια πνευματική θεραπεία. Σε ένα από τα πρώτα του κηρύγματα, ο Ιησούς διάβασε από το κεφάλαιο 61 του

Ησαΐα: ««Πνεύμα Κυρίου είναι επάνω μου· γι' αυτό με έχρισε· με απέστειλε για να φέρνω τα χαρμόσυνα νέα στους φτωχούς, για να γιατρέψω τούς συντριμμένους στην καρδιά, για να κηρύξω ελευθερία στους αιχμαλώτους, και ανάβλεψη στους τυφλούς, να αποστείλω τούς ψυχικά τσακισμένους σε ελευθερία, για να κηρύξω ευπρόσδεκτο χρόνο τού Κυρίου». Και αφού έκλεισε το βιβλίο, το έδωσε στον υπηρέτη, και κάθησε· και τα μάτια όλων εκείνων που βρίσκονταν στη συναγωγή ήσαν στραμμένα επάνω του. Και άρχισε να τους λέει ότι: Σήμερα εκπληρώθηκε στα αυτιά σας αυτή η γραφή.» (Λουκάς 4: 18-21) Σε όλη τη χριστιανική εποχή το Άγιο Πνεύμα φωτίζει τον λαό του Θεού, δίνοντάς του αποκατάσταση της όρασης με πνευματική έννοια. Στη βασιλεία του Θεού ολόκληρη η ανθρώπινη οικογένεια θα έχει επίσης την ευκαιρία να ξεπλυθούν οι αμαρτίες τους και να βιώσουν κυριολεκτικά τη θεραπεία όλων των ασθενειών τους, συμπεριλαμβανομένης της τύφλωσης.

Ο προφήτης Ησαΐας μιλά για εκείνη την εποχή που «οι λυτρωμένοι του Κυρίου θα επιστρέψουν», στην ανάσταση. «Τότε, τα μάτια των τυφλών θα ανοιχτούν, και τα αυτιά των κουφών θα ακούσουν. Τότε, ο χωλός θα πηδάει σαν ελαφίνα, και η γλώσσα τού μογιλάλου θα ψάλλει.» — Ησα. 35: 5-7

Προς το παρόν, μπορεί να βιώσουμε τη χαρά της φώτισης μέσω του Αγίου Πνεύματος του Θεού. Η πνευματική μας όραση γίνεται πιο οξεία καθώς προχωρά ο χριστιανικός μας τρόπος ζωής. Οι αρχές της δικαιοσύνης εστιάζονται περισσότερο έως ότου καθοδηγήσουν τη ζωή μας με ευκρίνεια. Δεν θέλουμε να είμαστε σαν εκείνους που προειδοποίησε ο Ιησούς:

«Αλλοίμονο σε σας, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές· επειδή, αποδεκατίζετε τον δυόσμο, και τον άνηθο και το κύμινο· αφήσατε, όμως, τα βαρύτερα του νόμου: Την κρίση και το έλεος και την πίστη· αυτά έπρεπε να κάνετε, και εκείνα να μη τα αφήνετε. Τυφλοί οδηγοί.» — Ματ. 23: 23,24

Η εκκλησία της Λαοδίκειας προειδοποιήθηκε, επειδή ταύτιζαν κακώς τα γήινα πλούτη και την τιμή με πνευματικές ευλογίες. «Επειδή, λες ότι: Είμαι πλούσιος, και πλούτησα, και δεν έχω ανάγκη από τίποτε, και δεν ξέρεις ότι εσύ είσαι ο ταλαίπωρος, και ο ελεεινός, και ο φτωχός, και ο τυφλός και ο γυμνός· σε συμβουλεύω να αγοράσεις από μένα χρυσάφι δοκιμασμένο από τη φωτιά, για να πλουτήσεις· και ιμάτια λευκά για να ντυθείς, και να μη φανερωθεί η ντροπή τής γύμνιας σου· και να χρίσεις τα μάτια σου με κολλύριο, για να βλέπεις.» — Αποκ. 3: 17,18

Από αφοσίωση αγάπης για τον Ιησού και την επιθυμία να φωτιστούμε ακόμη και εν μέσω της σκοτεινής ατμόσφαιρας του κόσμου, επαναλαμβάνουμε το αίτημα του Βαρτιμαίου προς τον Κύριο, «Ραββουνί, να ανακτήσω την όρασή μου». Ας προσευχηθούμε για πνευματική όραση ώστε να βαδίσουμε στα μονοπάτια της δικαιοσύνης.

Πολλοί πιστεύουν στην Πεντηκοστή

Εδάφιο κλειδί: «2Και έμεναν σταθερά στη διδασκαλία των αποστόλων, και στην κοινωνία, και στην κοπή του άρτου και στις προσευχές.» - Πράξεις 2:42

Επιλεγμένο εδάφιο: Πράξεις 2: 32-47

Το εδάφιο-κλειδί μας μεταφέρει τον ενθουσιασμό που μοιράστηκε μεταξύ των πιστών που αποτέλεσαν τη νεοϊδρυθείσα Χριστιανική Εκκλησία. Ήταν πλήρως αφοσιωμένοι στη εκμάθηση του νέου δόγματος, που θεμελιώθηκε πάνω στον Χριστό, το οποίο επεξήγησε τις Γραφές της Παλαιάς Διαθήκης. Τώρα κατάλαβαν ότι ο Μεσσίας έπρεπε πρώτα να υποφέρει και μετά να εισέλθει στη δόξα του. Αυτές οι νέες αποκαλύψεις ήταν το θέμα της καθημερινής τους κοινωνίας ακόμα και όταν μαζεύονταν και έτρωγαν ψωμί μαζί. Η σχέση τους με τον Θεό πήρε μια εντελώς νέα διάσταση στις προσευχές που προσέφεραν, καθώς τους δόθηκε το προνόμιο να τον προσφωνήσουν με την εναρκτήρια αναγνώριση, «Πατέρα μας». — Ματθ. 6: 9

«Και κάθε ψυχή την κατέλαβε φόβος· και διαμέσου των αποστόλων γίνονταν πολλά τέρατα και σημεία.» (Πράξεις 2:43) Η περιγραφή της Αγίας Γραφής μας επιτρέπει να απολαμβάνουμε την ατμόσφαιρα του

δέους που απολάμβαναν οι μαθητές εκείνη την εποχή. Η διδασκαλία, τα σημάδια, τα θαύματα, η κοινωνία και οι προσευχές ενεργοποιήθηκαν με την έκχυση του Αγίου Πνεύματος στην Πεντηκοστή. Ο Πέτρος επιβεβαίωσε ότι όλα αυτά τα εξαιρετικά γεγονότα ήταν το αποτέλεσμα ενός πολύ σημαντικού γεγονότος —της ανάστασης του Ιησού Χριστού από τους νεκρούς. «Τούτον τον Ιησού ο Θεός τον ανέστησε, για τον οποίο εμείς είμαστε μάρτυρες. Αφού, λοιπόν, υψώθηκε με το δεξί χέρι τού Θεού, και πήρε από τον Πατέρα την υπόσχεση του Αγίου Πνεύματος, το ξέχυνε, αυτό που τώρα εσείς βλέπετε και ακούτε.» — εδάφ. 32,33

Αν και έχουν περάσει σχεδόν είκοσι αιώνες αφότου έγιναν τα γεγονότα της Πεντηκοστής, συνεχίζουμε να χαιρόμαστε τις ευλογίες της ακόμη και σήμερα. Εξακολουθούμε να απολαμβάνουμε τη μεγάλη άνεση της προσευχής στον Θεό, τον Επουράνιο Πατέρα μας. Το Άγιο Πνεύμα συνεχίζει να καθοδηγεί την Εκκλησία. «Επειδή, όσοι διοικούνται από το Πνεύμα τού Θεού, αυτοί είναι γιοι τού Θεού. Δεδομένου ότι, δεν λάβατε πνεύμα δουλείας, ώστε πάλι να φοβάστε, αλλά λάβατε πνεύμα υιοθεσίας, με το οποίο κράζουμε: Αββά, Πατέρα.» (Ρωμ. 8: 14,15) Ο Παύλος τονίζει ξανά αυτό το σημείο όταν δηλώνει: «Και επειδή είστε γιοι, ο Θεός έστειλε το Πνεύμα τού Υιού του στις καρδιές σας, το οποίο κράζει: Αββά, Πατέρα.» — Γαλ. 4: 6

Εξακολουθούμε να συμμετέχουμε στις ευλογίες της κοινωνίας με τους εν Χριστώ αδελφούς μας. Έχουμε το προνόμιο να τους παρηγορούμε με την ίδια παρηγοριά που λάβαμε από τον Πατέρα μας στον Ουρανό. (Β' Κορ. 1: 3-7) Είμαστε ένα στο πνεύμα και στην αποστολή μας, επειδή «διαμέσου αυτού

έχουμε...την είσοδο προς τον Πατέρα με ένα Πνεύμα. Επομένως, λοιπόν, δεν είστε πλέον ξένοι και πάροικοι, αλλά συμπολίτες των αγίων και οικείοι τού Θεού, που εποικοδομηθήκατε επάνω στο θεμέλιο των αποστόλων και των προφητών, που ακρογωνιαία πέτρα είναι ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός· στον οποίο ολόκληρη η οικοδομή, καθώς συναρμολογείται, αυξάνει σε έναν άγιο ναό εν Κυρίω· στον οποίο κι εσείς συνοικοδομείστε σε κατοικητήριο του Θεού διαμέσου τού Πνεύματος.» — Εφεσ. 2: 18-22

Συνεχίζουμε να απολαμβάνουμε τον φωτισμό από τις Γραφές με το έργο του Αγίου Πνεύματος στις καρδιές μας. Τα λόγια που μας είπε ο Ιησούς είναι ακόμα πνεύμα και ζωή. (Ιωάννης 6:63) Όλες αυτές οι ευλογίες είναι τόσο σημαντικές για εμάς σήμερα όσο και για τους αδελφούς μας πριν από δύο χιλιετίες. Επομένως, όπως καταγράφηκε στο εδάφιο-κλειδί μας, ας βρούμε χαρά και ενθουσιασμό μέσω της συνεχούς συναναστροφής (ή κοινωνίας), μελέτης και προσευχής κάθε μέρα της ζωής μας.

